de Panorama

Rebellenclub

WEEKBLAD VOOR DE JEUGD

VIJFDE JAARGANG
No 19 — 8 MEI 1954

Alleen voor abonné's van PANORAMA
5 ct.

HEBT U EEN BAL GEZIEN?

NAAR HET CIRCUS

door W. J. Verbeeten

Verdikke, Joop!" wees Sjef. „Kijk daar eens!" „Daar" was een schutting om een huis in aanbouw en op die schutting een reuzegroot aanplakbiljet met een leeuw, die door een brandende hoepel sprong, een beer, die op een fiets reed, een cowboy, die messen gooide naar een juffrouw, die tegen een plank stond, steigerende paarden, springende clowns, olifanten en enorme letters, vuurrood:

CIRCUS ALTENBACH!

„Jò," zei Joop. „Als we daar eens naar toe mochten!"

Ze keken elkaar aan en zeiden niets. Ze wisten allebei precies wat de ander dacht. De kans was klein, heel klein.... Eigen schuld! Want twee dagen geleden waren ze met hun schoolrapporten thuisgekomen. En.... die zagen er niet zo best uit!

„Circus?" vroeg vader dan ook, een uurtje later. „Zet dat maar uit je hoofd. Geen behoorlijk rapport, geen pretjes!"

Daarmee was de kous af.

Toen het circus een week later aankwam, bevonden Joop en Sjef zich natuurlijk tussen de grote troep jongens, die probeerden of ze mochten helpen de tent opbouwen en of ze iets te zien konden krijgen van de dieren. Tenslotte werden ze weggejaagd. Maar het was toch fijn geweest.

„Jammer," zuchtte Joop en hij dacht bij zichzelf, dat hij een volgende keer wel zorgen zou voor een goed rapport.

Ze waren gauw thuis, want het circus stond maar een paar minuten van hun huis vandaan. Onder het eten begonnen ze er nog eens over; hoeveel wagens er wel waren en hoe groot de tent wel werd en dat ze een echte olifant gezien hadden. Ze keken naar vader, maar die deed of hij het niet hoorde en praatte wat met moeder.

Het was een dag of drie later. De jongens zaten hun huiswerk te maken, moeder en Mien naaiden en de haard was aan, want het was aardig koud.

„Joop, heb jij mijn atlas soms?"

„Nee, ik niet. Ben je 'm kwijt?"

„Hij zal nog wel in de tas zitten aan mijn fiets. Ik ga even kijken."

Sjef verdween. Hij kwam terug met z'n atlas, zijn ogen glinsterden. „Psst!" zei hij zacht tegen zijn broer. „Er zit een aap in onze kerseboom!"

„'n Aa....?" begon Joop. Maar Sjef wenkte haastig, dat hij stil moest zijn. Hij keek even naar moeder en zus, maar die hadden het druk met een of ander lastig patroon of zo iets en letten dus niet op de jongens.

„Echt waar!" knikte Sjef. „Een aap! Van het circus natuurlijk."

„In onze kerseboom?" Joop geloofde het nog maar half.

„Ik heb hem duidelijk gezien! Kom, jò, maar voorzichtig."

Moeder en Mien hadden het nog altijd druk en de jongens speelden het klaar ongemerkt weg te komen. Dat was niet helemaal in orde, want hun huiswerk was nog niet af. Maar als er ook een aap in je kerseboom zit....

„Kijk daar!" wees Sjef.

„Verdikke, ja!"

De aap zat kouwelijk in elkaar gekropen en ze konden hem duidelijk zien. Toen het dier de jongens in de gaten kreeg, begon het te springen en te rukken.

„Hij zit vast!" zei Joop. „Kijk, hij heeft een halsband om met een eind ketting. En die zit zeker ergens klem."

Sjef verdween in het schuurtje en sleepte de trapladder naar buiten.

„Wat ben jij van plan?"

„Dat beest er uithalen, natuurlijk. Help maar eens de ladder onder de boom zetten."

Ze sjorden het zware geval op zijn plaats en kregen haast ruzie wie zou mogen proberen de aap te pakken te krijgen. Maar Sjef beweerde, dat hij de aap het eerst gezien had en dat hij dus het beest mocht vangen; Joop moest wel toegeven. „Pas maar op!" waarschuwde hij. „Apen kunnen bijten. En krabben ook!"

„Ik kijk wel uit!" stelde Sjef hem gerust. Langzaam klom hij de treden op en begon intussen zachtjes en vriendelijk te praten tegen de aap. Het dier was bang en onrustig. Het rukte aan zijn ketting en keek met zijn zwarte glinsterogen scherp naar iedere beweging van de jongen.

De kerseboom was maar klein en Sjef stak voorzichtig zijn hand uit naar de gevangene. De aap trok zijn bovenlip op en grijnsde dreigend. Maar Sjef liet zich niet van zijn stuk brengen. Hij haalde een wortel uit zijn zak — meegenomen uit de keuken — en hield die de aap voor. Een klein klauwtje schoot vinnig uit en griste de wortel weg; meteen begonnen de scherpe tandjes te knagen.

„Hij heeft honger," zei Joop aan de trap, zachtjes. Vol spanning keek hij toe hoe zijn broer het zou klaarspelen om de aap te pakken te krijgen.

Sjef schoof nog wat dichter bij, bleef vriendelijk en geruststellend tegen de aap babbelen en stak een hand uit om het dier te strelen. De aap hield even met knagen op en keek opzij. Sjef ging door en krabbelde zachtjes in de donkerbruine vacht. Dat scheen het dier wel prettig te vinden; het knorde even en liet Sjef begaan.

„Kom jij ook naar boven, Joop, en probeer of je de ketting los kunt krijgen."

Joop klom omhoog en prutste

aan de dunne stalen schakels, die op een of andere manier klem waren geraakt in een mik tussen twee takken.

„Hou het eind vast!" waarschuwde Sjef. „Dan kan hij er niet vandoor gaan."

„Ik heb hem!" berichtte Joop.

„En ik ook!" Sjef had opeens de spartelende, kleine aap in zijn armen. Toch scheen het dier te merken, dat deze jongen geen boze plannen met hem had; het was trouwens gewend aan mensen, want het was inderdaad een ontsnapte vluchteling uit het circus.

Heelhuids kwamen ze de trapladder af; Sjef met de aap, die zowaar onder zijn jasje probeerde te kruipen, Joop met het einde van de ketting stevig in de hand.

„Hij heeft het koud, het arme beest," zei Sjef. „En kijk eens, er zit bloed aan zijn ene voorpoot!"

Triomfantelijk brachten ze hun buit naar binnen.

„Moe, Mien, kijk eens!"

„Wat heb je daar.... help!" gilde moeder geschrokken. „Een aap! Doe weg dat vieze beest! Gauw!" Mien gaf alleen maar een schreeuw en holde de kamer uit.

Maar Sjef streelde zijn aapje, dat nu helemaal onder zijn jasje zat weggekropen en met zijn pittige kraaloogjes rondgluurde.

„Jongen toch!" Moeder hijgde zowaar een beetje van de schrik. „Dat vieze beest onder je jas. Hij heeft misschien wel vlooien...."

„Het is een aap van het circus, moeder," verdedigde Sjef.

„En we hebben hem samen gevangen," vertelde Joop. „Hij zat in onze kerseboom."

Mien gluurde voorzichtig om een hoekje van de deur. En toen ze het leuke apekopje zag, dat onder de jas van haar broertje uitkeek en hongerig knabbelde aan de wortel in zijn poot, durfde ze weer binnenkomen. „Het is toch eigenlijk een grappig beestje," zei ze. Maar ze bleef op een afstand.

„Maar," zei moeder, „wat moet je nou toch met die aap beginnen? Ik wil 'm niet in huis, hoor! Stel je

voor. Overal vl...." En Mien gaf 'n angstig gilletje. „Bah, mams!"

„Terugbrengen natuurlijk!" loste Joop de moeilijkheid op. „Hè, Sjef?"

„Tuurlijk!" zei Sjef. „Maar het zou toch wel leuk zijn, als we hem konden houden. Misschien mag het ook wel."

„Ik denk er niet aan," zei moeder streng. „Zo'n dier komt niet in mijn huis." Ze griezelde.

„Wat komt er niet in je huis, moeder?" Vader stapte binnen en stond met open mond te kijken. „Wel verdraaid.... waar halen jullie die aap vandaan?"

Joop en Sjef vertelden trots van hun bijzondere vangst. Vader had er duidelijk plezier in. „Laat eens kijken."

„Dat.... die aap moet weg, vader," zei moeder.

„Natuurlijk, moeder. De jongens moeten hem zelf terugbrengen. Maar we zullen hem eerst eens wat opknappen. Moeder, zoek eens een oude das. En Mien, geef me eens even de verbanddoos!"

Handig en voorzichtig behandelde vader het gewonde pootje en legde er een verbandje om. En zelfs moeder moest lachen, toen de kleine aap met een heel eigenwijs snuitje het witte lapje om zijn pootje bestudeerde.

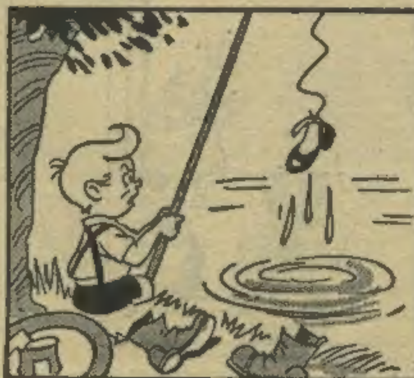
Warm in een oude, wollen das gewikkeld, droegen de twee broers het dier naar het circus. En ze werden buitengewoon vriendelijk ontvangen door een meneer, die zo raar Hollands sprak, dat ze er de helft niet van verstonden. Maar ze begrepen best, wat de twee papiertjes betekenden, die hij hun in de hand drukte. Vrijkaartjes voor de volgende middagvoorstelling en liefst nog wel loge: de mooiste plaatsen!

Even hadden ze nog schrik, toen ze met hun cadeautje thuiskwamen; zou vader....? Maar vader lachte en zei, dat ze nu natuurlijk mochten gaan.

De volgende middag zat circus Altenbach vol kinderen. Maar geen er van had zoveel plezier als Joop en Sjef.

UIT DE LUIERJAREN VAN SJORS

Het verwende prinsesje

Ieder mensenkind droomt wel eens en dan dwaalt het soms door Wonderland. Dit wonderbaarlijke land is alleen maar in dromen te bereiken.

Maar het prinsesje, van wie ik nu ga vertellen, woonde in dat Wonderland. Haar ouders konden haar alles geven, wat haar hartje begeerde. Elza, zo heette het prinsesje, was heel mooi. Ze had goudblond haar en haar ogen waren zo blauw als de hemel.

Ze sliep in een donzen bed, had prachtige kleren, ze at de heerlijkste spijzen, kortom, zij kende geen zorgen.

En toch was ze niet gelukkig. Vaak vroeg ze zich af, wat hiervan de reden kon zijn.

Toen brak de verjaardag van het prinsesje aan.

Bij haar ontwaken werd zij verrast met een prachtige verjaardagstaart, die zoveel kaarsjes telde als zij oud was.

Van haar ouders kreeg ze een armband, bezet met de schitterendste edelstenen. Maar Elza trok een pruillipje, toen ze het kostbare sieraad zag. Ze wenste een armband, die nog mooier was en nog meer flonkerde.

Met een nors gezicht ging ze naar de grote tuin van het kasteel en liet haar ouders bedroefd achter.

De bloemen geurden en de vogels zongen blij hun lied. Maar Elza had geen oog voor al dat moois om haar heen. Plotseling schrok ze op.

Een grote vogel streek neer in de tuin. Toen zijn schrandere kraalogen haar ontdekten, hipte hij op haar af en sprak tot haar: „Ik kom van de aarde!"

Het prinsesje was verwonderd. Van de aarde had zij nog nooit gehoord. Opgewonden kwam haar vraag: „Meneer Vogel, wat is de aarde?"

De vogel antwoordde: „De aarde is een land hier heel ver vandaan. Daar wonen ook mensen. Maar niet zulke mensen als in Wonderland. Want de mensen op aarde zijn rijk en arm, gelukkig en verdrietig, goed en slecht."

„En hier dan?" vroeg het prinsesje.

„Wel," sprak de vogel, „de mensen in Wonderland kunnen niets meer wensen. Zij hebben alles: zon, bloemen, voedsel in overvloed, goud en edelstenen. Vele mensen op aarde verlangen daarnaar, maar de armen hebben niet altijd de middelen om hun wensen in vervulling te doen gaan. Maar toch zijn zij dikwijls gelukkiger dan de rijken, omdat zij de kunst verstaan tevreden te zijn met wat zij hebben."

Elza boog beschaamd haar hoofd.

De vogel zag het. „Waarom schaam je je?" vroeg hij.

„Omdat ik altijd maar meer verlang en nooit genoeg heb," antwoordde zij. „Het is vandaag mijn verjaardag en ik was niet tevreden met al de cadeau's, die mijn ouders mij gaven."

„Juist omdat er niets meer voor je te wensen overblijft, voel je je niet gelukkig. Je bent ontevreden, want je hebt alles, wat je hart begeert," zei de vogel. „Kom met mij mee naar de aarde. Dan zal ik je laten zien, hoe mensen gelukkig kunnen zijn met het weinige, dat ze bezitten. Het is niet alleen het vele of het kostbare, dat iemand tevreden kan stellen."

En het prinsesje werd door de grote vogel meegevoerd langs bergen, dalen en zeeën tot aan de aarde. De vogel had een prachtige roos in de snavel, die hij meegenomen had uit Wonderland.

Hij streek plotseling neer op het raamkozijn van een armoedig huisje in een donkere straat. Het raam was geopend en Elza zag een meisje in haar bedje liggen, dat er heel bleek en treurig uitzag.

De vogel hipte naar binnen en liet voorzichtig de roos op het bedje van het slapende meisje vallen. Toen verdween hij weer door het raamkozijn. Het prinsesje zag, dat het meisje haar ogen opende. Toen ontdekte ze de prachtige roos.

Het was alsof de zon doorbrak in de donkere kamer. Het bleke gezichtje werd met een blos overtogen. Het meisje ademde diep de heerlijke geur van de roos in en haar handjes hielden de bloem vast als een kostbaar geschenk.

Haar glimlach was zó blij en gelukkig, dat het prinsesje deze nooit meer vergat. Een arm, ziek meisje, dat blij was met een bloem! Zij dacht aan zichzelf en schaamde zich diep, toen ze besefte hoe ontevreden zij was geweest met haar kostbare cadeau's.

De vogel vloog met haar terug naar Wonderland, waar haar ouders haar in de kasteeltuin tegemoetkwamen.

Elza vertelde hun wat ze beleefd had en de koning en de koningin waren heel blij, want hun dochter was nu voorgoed van haar ontevredenheid genezen.

Prinses Elza zag de vogel nooit meer terug, maar vergeten deed ze hem niet, want hij was het, die haar had geleerd blij te zijn met de eenvoudige en kleine dingen.

J. Heiloo

Simpie Kannalles

29. De stapel vaatwerk helde over en wankelde tot Siempie er zelf draaierig van werd, zodat hij even zijn evenwicht verloor en op zij stapte. Meteen stortte de toren van aardewerk om en kwam kletterend op de grond terecht. „Van die zorg ben ik af!" riep Siempie. „Nu redden wat er nog te redden valt!" Hij rende door de scherven naar het fornuis en zonder er op te letten, dat hij zijn handen brandde, greep hij blindelings de pan met aardappelen en bloemkool beet. Met uiterste krachtsinspanning tilde hij hem op en met een ruk gooide hij hem door het dichte keukenraam naar buiten. Onderweg vloog het deksel er van af, zodat de zwarte inhoud zich verspreidde en in dikke klonters neerkwam.

30. Siempie hoorde de pan niet eens in de tuin neerkomen, heel zijn aandacht werd in beslag genomen door de rommel, die hij om zich heen zag. De keukenvloer was één scherven-massa en overal hing een dikke walm, die alles zwart maakte. „Ah, dit is nu eens een toestand, waarin alleen een sterke man als ik orde kan scheppen," mompelde Siempie. „Nu ga ik tonen wat ik waard ben door alles vliegensvlug op te ruimen. De vuilnisemmer!" Hij haastte zich de keuken uit, maar voor hij bij de schuur was, bleef hij ineens stokstijf staan. „Tunneke's schone was," kreunde hij. Aan de drooglijnen hingen kledingstukken — wit door Tunneke's wassen en zwart door de verbrande etensresten....

31. Toen Siempie de vuilnisemmer naar de keuken had gebracht en daar met opruimen begon, voelde hij zich niet zo erg flink meer. Hij had Tunneke's wasgoed bedorven en dat zou zij beslist niet prettig vinden. Bedroefd deed hij de scherven van het vaatwerk in de emmer en daarna vulde hij nog een paar pannen met de overgeschoten brokstukken. Vervolgens veegde hij de vloer en zeemde hij zelfs de wanden en het aanrecht af, zodat die er werkelijk weer toonbaar uitzagen. Het vuile water goot hij in de emmer en de pannen, omdat die toch in de grote vuilniswagen van de gemeente geleegd zouden worden. Ook de etensresten uit de tuin verzamelde hij en deed hij bij de scherven. Hij nam de emmer in zijn ene en de opgestapelde pannen in zijn andere hand...

32. De emmer was een beetje zwaar en de pannen stonden een tikkeltje wankel, maar Siempie bracht ze toch veilig tot halverwege de stoep. Toen hapte een nijdig hondje naar zijn benen. Siempie werd boos en schudde dreigend zijn vuist, vergetend, dat de pannen op zijn arm stonden. De pannen wankelden, Siempie wilde ze steunen en liet daardoor de emmer vallen. De emmer viel over zijn benen, Siempie sprong op zij, de pannen vielen, Siempie struikelde er over en kwam toen midden tussen emmer en pannen te zitten! Op hetzelfde ogenblik zei een barse stem: „Dat kost u een bon, meneer! U hebt de straat bevuild!" Opkijkend zag Siempie een agent staan, die hem een bekeuring gaf....

Wordt vervolgd

Touwtje springen

Nu moet je toch eens kijken,
hoe Karin en Marijke
samen aan 't spelen zijn.
Ze zijn aan 't touwtje springen,
waarbij ze heel leuk zingen.
Wat kunnen ze dat fijn!

Onder het vlugge springen
doen ze veel leuke dingen.
Kijk eens hoe rap dat gaat!
Je ziet ze rondjes draaien
en met de armen zwaaien,
heel keurig op de maat.

Het zou mij toch best lijken,
om net als die Marijke
te kunnen springen, hoor!
Maar als ik het wil leren,
moet ik het steeds proberen.
'k Doe er mijn best al voor.

W. Bernard

DE ALLEDAAGSE DINGEN

Het schrijfkrijt

Al het aardachtige materiaal, dat door onze rivieren naar zee wordt gevoerd, zinkt in het zeewater vijftienmaal sneller naar de bodem dan in zoet water. Vandaar dat de meeste stoffen in de nabijheid van de kust zinken. Alleen fijnere stoffen gaan iets verder de zee in.

Je krijgt dus: *kust*-neerslag en *diepzee*-neerslag. Wit schrijfkrijt wordt door sommigen beschouwd als kust- en door anderen als diepzee-afzetting. We zullen het maar blauwblauw laten. Gezien onder de microscoop bestaat wit krijt voor het grootste gedeelte uit fijngewreven kalk.

Verder zitten er in: ronde of eivormige lichaampjes en schalen van zekere oerdiertjes. Die schalen bestaan uit een massa kamertjes, die bij sommige gerangschikt zijn in de vorm van een echte spiraal en bij andere in twee afwisselende rijtjes.

Verder vindt men ook nog: stukjes van schelpen en van mineralen.

Dit schrijfkrijt vindt men in Europa in een groot gedeelte van Noord-Duitsland, Noord-Frankrijk, Engeland en in vele streken van Rusland. Het komt er voor in heuvelachtig land of in steile klippen, waarvan de wanden meestal loodrecht zijn. Als je ooit naar Engeland vaart, kijk dan maar goed naar de kusten van Dover en Brighton.

Ook bij Maastricht vindt men het, maar onder een wel dertig meter dikke laag van kalkmergel, de zoge-

naamde *krijttuf*. Waar men schrijfkrijt vindt, heeft in vroeger tijden ook de zee gestroomd. Op tal van plaatsen vindt men het heel hoog boven de zeespiegel en dat bewijst, dat er zich in de loop der tijden grote veranderingen hebben voorgedaan in de verdeling van land en water. De zeebodem is gezakt of het land is omhooggekomen en er zijn plooiingen ontstaan, doordat de aardkorst te ruim werd. Zo iets zie je ook bij een appel die uitdroogt. Het vocht in het binnenste van de appel verdwijnt en dit binnenste wordt dus kleiner en hoe kleiner het wordt, des te meer ruimte krijgt de schil, die tenslotte gaat rimpelen.

Door dat rimpelen der aardkorst zijn de krijtlagen, die eerst horizontaal waren, bijna loodrecht gaan staan. Dat is bijvoorbeeld het geval bij het eiland Wight.

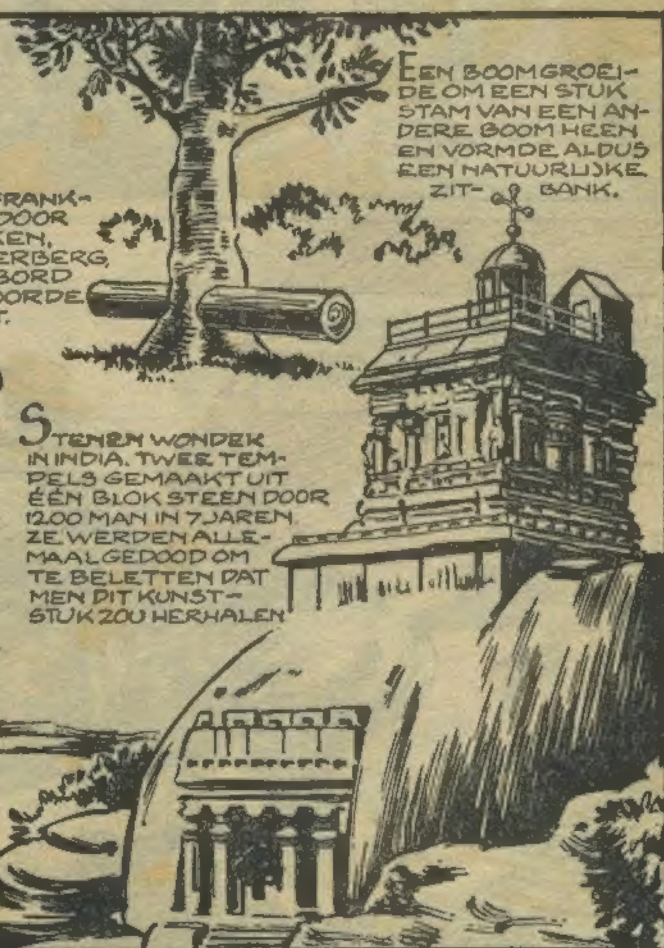
Natuurlijk gebruiken we dat schrijfkrijt op school niet in de toestand, waarin het wordt gevonden. Het wordt geprepareerd en hierdoor verdwijnen er alle delen uit, die we niet nodig hebben, zoals korrels kwarts en allerlei kleine versteningen. Dan wordt dat krijt fijngewreven en in stromend water gebracht, waardoor de fijnste delen weggevoerd worden. Die delen slaan later neer uit de melkachtige vloeistof en dat is dan het zachte schrijfkrijt, waarmee we zo lekker op alles en nog wat kunnen tekenen en schrijven. *vL.*

ONZE WONDERE WERELD

KIT KARSON en de WA

TOEN KIT KARSON OP FORT LARAMIE AANKWAM, WERD HEM MEDEGEDEELD DAT MENEER GREK, EEN AFGEVAARDIGDE VAN DE REGERING, HEM WILDE SPREKEN.

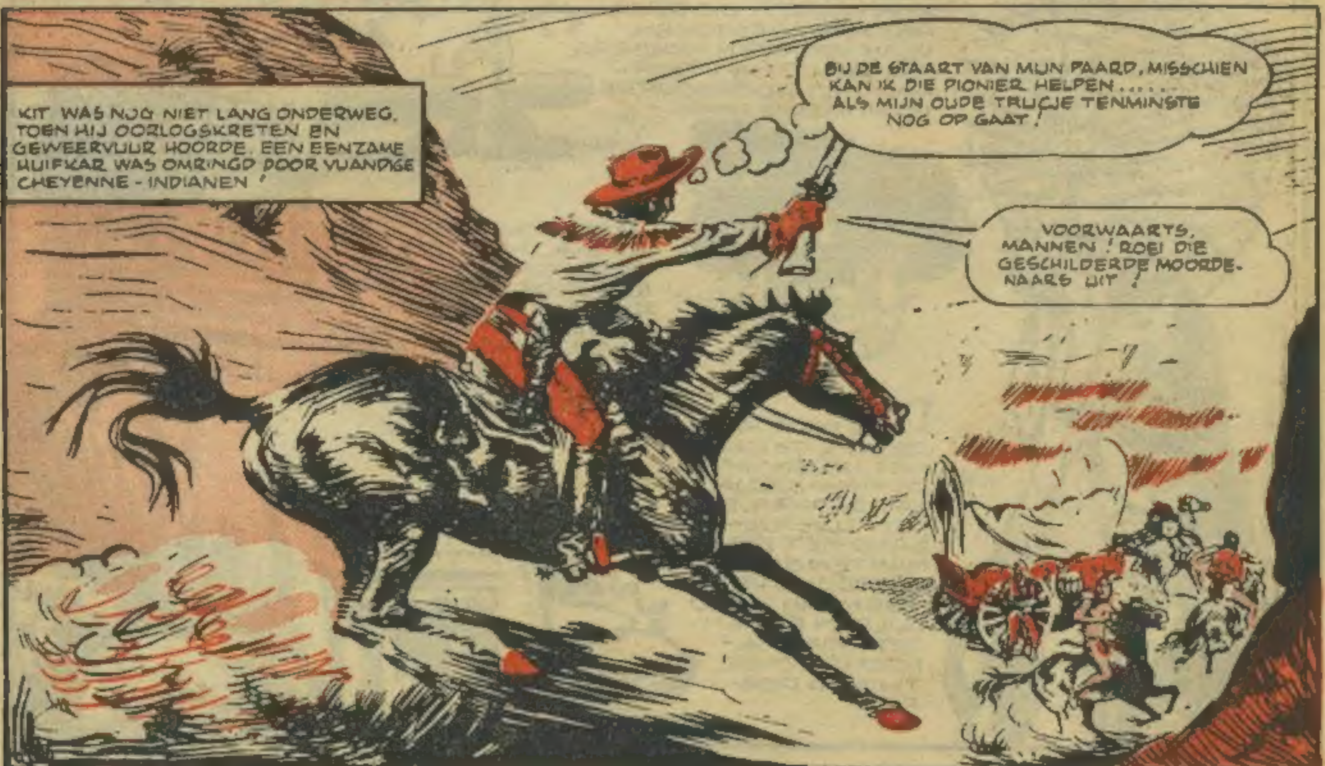

LATER, OP HET BUREAU VAN DE KOLONEL...

DUS MAAKTE KIT ZICH GEREED OM NAAR FORT BRIDGER TE VERTREKKEN............

PENSMOKKELAARS

De Vriendenkring van

De mensen van het dorp Slimmenberg waren beroemd om hun buitengewone snuggerheid. Maar de snuggersten van allemaal waren de jonge vrienden: de Foeks, de Dikke, de Rooie, de Klos, de Soep, de Kappes, de Schele, de Moeston en de Knip — dat waren de namen, waarmee ze altijd genoemd werden. Op een keer waren ze weer bij elkaar, toen de Foeks, die altijd alles het best wist, zei: „Vrienden, we zullen een muziekgezelschap oprichten, dat we de Vriendenkring zullen noemen!"

Dat vonden ze allen uitstekend en ze begonnen er dadelijk werk van te maken.

De Klos was de bezitter van een trompet, die nog van zijn grootvader kwam; de Dikke had een trom, die hij vroeger eens gekregen had; bij de Kappes op zolder lag een oude viool, die nog bruikbaar was, en de Schele had twee deksels, waar hij soms muziek mee maakte.

„Maar de anderen?" vroeg de Knip.

„Die moeten zingen," zei de Foeks. „Dan hebben we tegelijk een muziek- en zangvereniging. Jullie kennen toch allemaal wel een liedje?"

„Maar," vroeg de Soep, „moeten we dan ieder op de beurt zingen?"

„Neen," zei de Foeks, „allemaal tegelijk en ieder zijn eigen liedje en als hij het uit heeft, begint hij weer van voren af aan."

„Maar .... zo doen ze ergens anders toch niet...."

„Nee, maar dat is juist het mooie. We moeten iets hebben, dat ze nog nergens hebben; iets heel nieuws, waar ze van zullen opkijken."

Ze vonden allen, dat de Foeks het prachtig bedacht had. Nu moesten ze nog een vaandel hebben. Daarvoor zou de dorpsschilder zorgen. Op een wit doek schilderde hij twee figuren met vuurrode broeken en strogele jassen, die een veelkleurige bloemenkrans droegen met een lint er aan, waarop „De Vriendenkring" stond.

Enige dagen later gaf de Vriendenkring op het dorpsplein zijn eerste uitvoering en die was een reuzensucces. Van alle kanten werden de leden gefeliciteerd en algemeen was men het er over eens, dat Slimmenberg een vereniging gekregen had, die er zijn mocht.

Kort daarna zou in de stad, die een goed uur van Slimmenberg lag, een grote zang- en muziekwedstrijd gehouden worden en nu stelde de burgemeester voor, dat de Vriendenkring daaraan zou deelnemen. De Foeks was van mening, dat men het gerust kon wagen en zo trok het negental op de bepaalde dag naar de grote stad.

Op een grote weide had de wedstrijd plaats. Duizenden mensen en tal van verenigingen uit de verre omtrek, met fraaie uniformen, prachtige vaandels en schitterende instrumenten, waren hier bijeen.

Verschillende beroemde gezelschappen hadden al proeven van hun bekwaamheid afgelegd, toen de Vriendenkring, met het vaandel voorop, de tribune betrad. De Foeks gaf een teken en het concert begon. Terwijl de Klos met al de kracht van zijn longen op de trompet blies, sloeg de Dikke op de trom, dat het daverde; liet de Kappes zijn viool krassen en hanteerde de Schele de deksels. En tegelijk zong de Soep, terwijl het vaandel vrolijk in de lucht wapperde. De Rooie zong van de jonge soldaat, de Knip van de zeeman en de Moeston liet zijn dansliedje weerklinken. Wanneer ze hun lied uit hadden, begonnen ze telkens weer opnieuw en de Foeks sloeg daarbij met een twee meter lange stok de maat en zong tegelijk uit volle borst van „hop, hop, hop; zo gaat 't in galop!" Het publiek brulde van het lachen; het schreeuwde, klapte in de handen en trappelde met de voeten. De vrienden, dankbaar voor die hulde, spanden nu nog meer alle krachten in en werkten, dat het zweet hun langs het gezicht liep.

Toen na ruim een half uur de Foeks het teken gaf op te houden, steeg een overdovend applaus op, dat minutenlang aanhield.

De jury ging de prijzen toekennen en de voorzitter verklaarde, dat de vereniging „De Vriendenkring", wegens het plezier, dat ze de bezoekers van de wedstrijd verschaft had, een buitengewone prijs had verdiend. Toen hij daarna een grote lauwerkrans aan het vaandel hechtte, bewees een nieuw gejuich, dat ieder het volkomen met hem eens was.

De Vriendenkring moest nu nog

„Wat zeg je, oudje?"

„Wel, daar maak ik een kinderwagen van."

„En dan mag jij met de kleine uit rijden gaan."

Slimmenberg

door
J. TOEBOSCH

En opeens sprong ze van haar rustbed op, pakte een van de hofdames beet en maakte met haar een dansje op het balcon....

de gelukwensen in ontvangst nemen van de dirigenten van de andere gezelschappen, die eveneens vol lof waren.

Het was al avond, toen ze te Slimmenberg aankwamen, maar in ongelofelijk korte tijd was het gelukkig nieuws overal bekend geworden en er werd danig feest gevierd. Dat mocht ook wel, want het was een heerlijke dag geweest, een dag van eer en roem.

Een paar weken waren verlopen, toen op een goede dag de burgemeester de Vriendenkring bij zich liet komen.

„Vrienden," zei hij, toen ze allen bij elkaar waren, „ik moet eens met jullie praten. Luistert nu eens goed.

Ik heb gehoord, dat prinses Imelda, de dochter van onze goede koning, al een hele tijd erg ziek is. Vroeger was ze altijd vrolijk en opgeruimd, maar nu is ze neerslachtig, heeft alle moed verloren en geeft om niets. De dokters hebben verklaard, dat ze, zolang ze niet gelachen heeft, niet genezen zal en nu heeft de koning een grote beloning beloofd aan degene, die zijn dochter aan het lachen kan brengen. Tot nu toe is dit echter nog aan niemand gelukt, maar ik geloof vast en zeker, dat ze, als ze jullie ziet en hoort, wel zal lachen. Als ze dan nog niet lacht, lacht ze nooit. En daarom vraag ik jullie, of je het eens wilt proberen. Als het lukt, zul je het hele land gelukkig maken en zelf een grote beloning krijgen."

„Gaarne," zei de Foeks en de anderen zeiden het hem na. En zo gingen ze de volgende morgen op weg naar de hofstad. Toen ze na een reis van enige dagen voor het koninklijk paleis aankwamen, stonden juist de koning, de koningin en verschillende voorname dames en heren op het balkon, terwijl de prinses op een rustbed lag. Het was treurig, zoals het arme kind er uitzag: de ogen dicht, mager als een geraamte en bleek als een doek.

De Foeks stelde zijn troepje op, gaf met een gewichtig gezicht enige bevelen, zwaaide met zijn stok en het concert begon, thans nog opgewekter dan bij de wedstrijd op de weide. En nog geen minuut was het aan de gang, of allen op het balkon lachten, dat ze schaterden. Maar het hardst van allemaal lachte prinses Imelda. Ze lachte, dat de tranen haar over de wangen liepen; ze gierde het uit van de pret; ze lachte zo hard, dat haar moeder zich bezorgd om haar maakte. En opeens sprong ze van haar rustbed op, pakte een van de hofdames beet en maakte met haar een dansje op het balkon, terwijl ze daar beneden maar speelden en zongen, dat horen en zien verging.

Toen het concert afgelopen was, werden de vrienden in het paleis geroepen. De koning gaf ieder een beurs met honderd goudstukken en de prinses kwam hen zelf bedanken en hun zeggen, dat de dokter verklaard had, dat ze spoedig geheel genezen zou zijn. Ze moesten enige dagen in het paleis blijven, waar ze het natuurlijk opperbest hadden.

Het is te begrijpen, dat er in Slimmenberg een groot feest was, toen ze daar later zingend en spelend binnentrokken. Ze werden zó gehuldigd en gevierd, dat ze blij waren, toen er een eind aan kwam en ze weer aan hun gewone werk konden gaan.

Maar tot op de dag van heden spreekt nog iedereen in Slimmenberg van de vrolijke Vriendenkring, die de prinses gezond zong.

De kleine knutselaar

DE BOERDERIJ

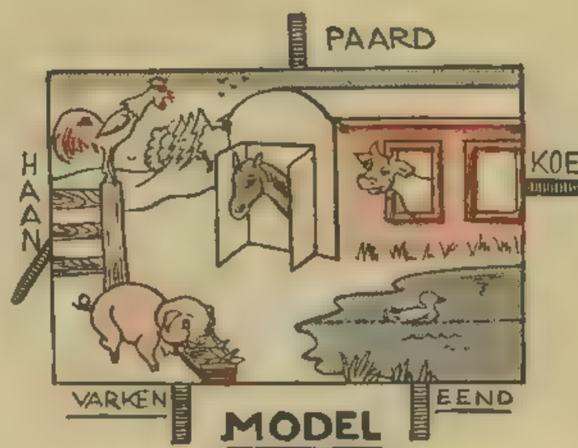
De tekeningen overtrekken op wit karton. Voor de boerderij zelf stevig karton nemen, voor de dieren een iets lichtere soort, die gemakkelijk te knippen is.

De aangegeven stippellijnen insnijden en de ruimte van de staldeur en eerste raam uitsnijden.

Neem de lange stroken voor het bewegen der dieren niet te kort. Plak aan de achterkant, waar nodig, een strookje papier, waardoor je de lange strook kunt steken.

Kleuren met waterverf of kleurpotloden.

Voor haan, varken en eend moet je natuurlijk eerst de lange strook door de gemaakte gleuven steken.

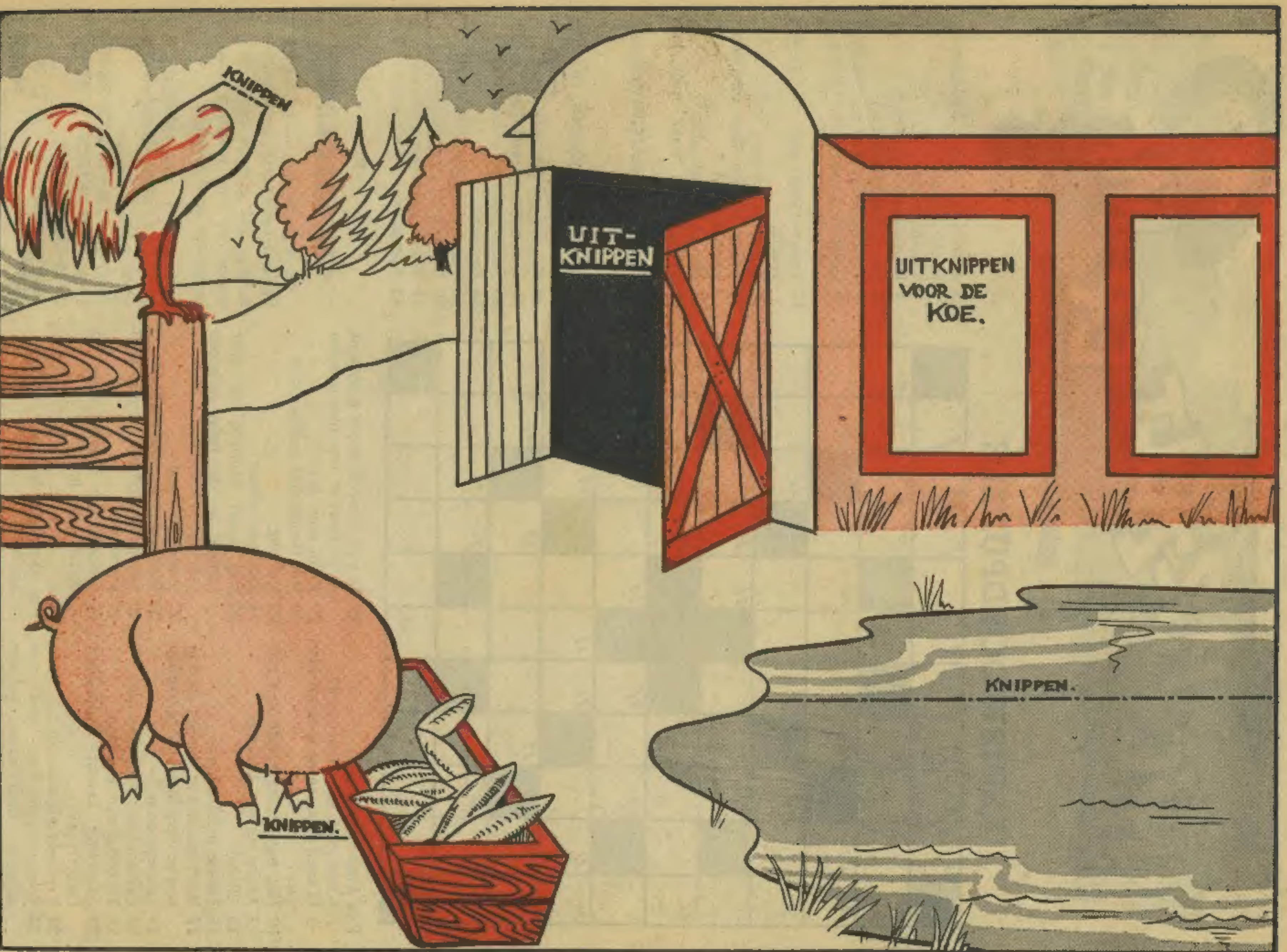

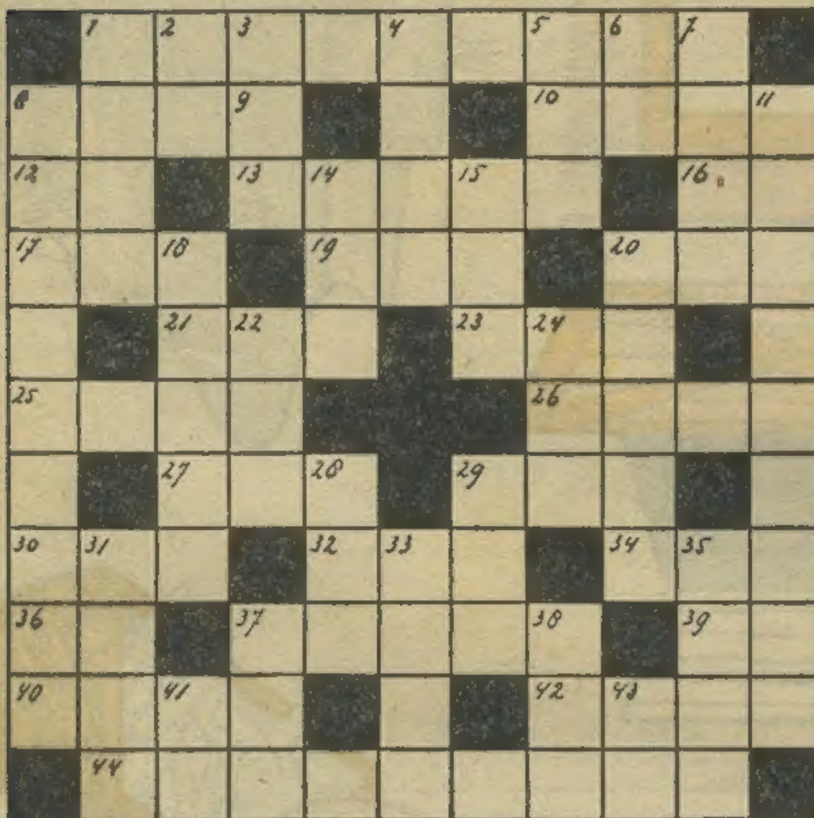

KNIPPEN
UIT-
KNIPPEN
UITKNIPPEN
VOOR DE
KOE.
KNIPPEN.
KNIPPEN.

WIE PUZZELT ER MEE?

KRUISWOORDPUZZLE

Van links naar rechts:

1 Klein, plat blaasinstrument
8 Is rond gebogen en meestal van ijzer
10 Het tegenovergestelde van mis
12 Afkorting van Adriaan
13 Allebei
16 Eerste muzieknoot
17 Moet gesmolten worden en dan kan er vlees in gebraden worden
19 Jongensnaam
20 Persoonlijk voornaamwoord
21 Zit onder aan de schoen
23 Afkorting Leraar Middelbaar Onderwijs
25 Vreemd; eigenaardig
26 Jongensnaam, die ook van achteren naar voren gelezen kan worden
27 Is van touw of garen geknoopt en je kunt er iets mee vangen
29 Klein soort hert
30 Het tiende deel van een kilo
32 Lofzang
34 Een jong schaap
36 Een soort groente, die met tranen in de ogen schoongemaakt wordt
37 Grote roofvogel
39 Persoonlijk voornaamwoord
40 Een zwart product uit steenkool
42 Voorzetsel
44 Iemand, die hamer, zaag en beitel nodig heeft

Van boven naar beneden:

1 Larve
2 Onder andere (afkorting)
3 Afkorting van Nederlandse Korfbal Bond
4 Vloeibaar vet
5 Korte vorm voor Greta
6 En andere (afkorting)
7 Uitschuifbaar deel van een kast
8 Geplette haver, waar vaak pap van gemaakt wordt
11 Langwerpige gele of groene vrucht
14 Ander woord voor ieder
15 Buiten zinnen. Zegt men soms van een hond
18 Nu; op dit ogenblik
20 Gelegenheid, waar men kan eten en slapen
22 Oppervlaktemaat (100 vierkante meter)
24 Afgemat
28 Insect met vleugels en dekschilden
29 Kippenverblijfplaats
31 Het tegenovergestelde van wel
33 Aanwijzend voornaamwoord
35 Zo zij het
37 Tegenovergestelde van rijk
38 Dat ben je, als je niet leert
41 Wordt door vogels gelegd
43 Korter woord voor vader

•

CIJFERRAADSEL

In de plaats van elk cijfer, dat je hieronder ziet staan, moet een letter komen. Elk groepje cijfers is een woord en die woorden vormen samen een aardig versje.

8 / 21-7 / 15-21-26-26-18-26 / 11-14-6-25 / 18-26 / 15-9-21-8-18-26/ 23-27-9-17;

10-27-27-6 / 8 / 10-18-26-7-8-18-6 / 10-24-21-18-19-18-26 / 17-18 / 25-18-18-9-11-18-26.

18-6 / 24-21-19-8 / 11-14-8 / 15-6-27-27-17 / 27-5 / 20-18-8 / 6-14-14-25-23-27-13-12-26,

17-18 / 10-27-19-18-24-7 / 10-18-16-20-8-18-26 / 18-26 / 7-16-20-6-18-18-9-11-18-26.
13-18 / 17-14-24-18-26 / 25-18-8 / 8-11-18-18, / 17-6-21-18, / 10-21-18-6 / 8-18-19-18-24-12-23; 11-14-8 / 14-14-6-17-21-19 / 17-14-8 / 11-21-8-8-18 / 19-18-11-18-25-18-24!
13-18 / 5-14-23-23-18-26 / 26-9 / 19-14-9-11 / 18-18-26 / 5-14-14-6 / 7-8-9-23-22-18-7 / 15-6-27-27-17-18-26 / 13-11-21-18-6-18-26 / 17-14-26 / 11-18-18-6 / 24-14-26-19-7 / 17-18 / 20-18-25-18-24.

Je moet nu beginnen met het zoeken naar de woorden, die in de omschrijvingen met cijfers staan aangegeven. Heb je zo'n woord gevonden, dan zie je, dat ook de letters van deze woorden ieder hun eigen cijfer hebben.

Nu zal ik jullie even op weg helpen. Cijfer 20 is een „h". Als je dat eenmaal weet, kun je in het versje in plaats van alle cijfers 20 een letter h zetten. En zo ga je maar door net zolang tot je het hele vers „ontcijferd" hebt.

Als je timmeren of zagen wilt, heb je 20-27-9-8 nodig.

Maarten Harpertszoon Tromp was een 13-18-18-20-18-24-17.

De 24-18-18-9-11 wordt ook wel de koning der dieren genoemd.

Ieder kind lust een 12-7-22-18 in de zomer.

Een 7-8-18-5 is wel geen fiets, maar je kunt er toch vlug op vooruitkomen.

In het 11-18-21-24-14-26-17 kun je 's zomers fijn spelen, maar pas op voor de stier!

Een 6-9-21-8-18-6 zit natuurlijk op een paard.

Als het donker wordt, dan doe je het 24-21-16-20-8 aan.

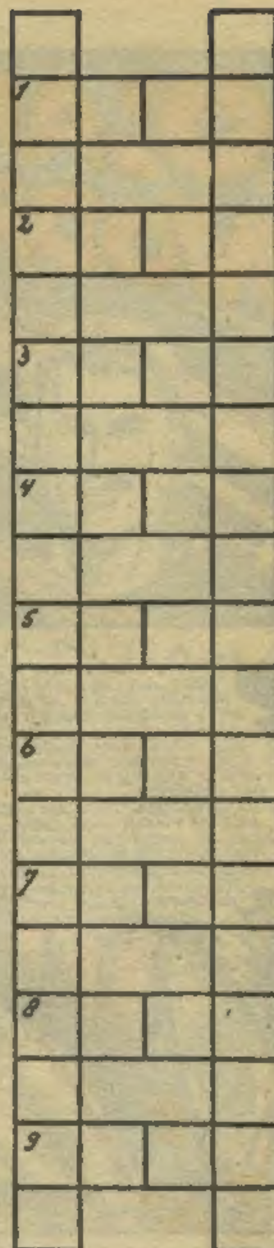
Gerookte haring noemt men 15-27-23-23-21-26-19.

Een 10-18-18-6-25-14-26 is iemand, die de mensen met een boot overzet, als er geen brug is.

LADDERRAADSEL

1 Vervoermiddel op rails
2 Gedachte; denkbeeld
3 Deel van een schip
4 Grote rivier, die door Rotterdam stroomt
5 Ander woord voor iedere
6 Het ontvangen van iets, waarvoor je iets anders in de plaats moet geven
7 Doorschijnend materiaal, waar de ruitjes van de haard van gemaakt zijn
8 Meisjesnaam
9 Bewoner van Noorwegen

Als je de hokjes goed hebt ingevuld, krijg je op de eerste en laatste rij van boven naar beneden elk een vakman, die werkzaam is in de bouwerij.

PLAATSNAMEN-PUZZLE

Elk van deze tekeningen stelt een plaatsnaam voor. Wie kan ze vinden?

OPLOSSINGEN VAN DE PUZZLES UIT ONS VORIG NUMMER

Kruiswoordpuzzle

```
  B A R O N
P O P   T E L
E S   B   T O
G   M E S   K
E D   D   T E
L A K   R I T
  K O G E L
```

Raadsels

1. Hoe spel je „nee"?
2. Leeuwenbek en Tijgerlelie.
3. De letter S.

Zandloperpuzzle

```
P A S T A
 S T A P
  S A P
  P A
   P
  O P
 S O P
P O E S
S T O E P
```

Lettersom

Tarwe + brood = tarwebrood.

Re-puzzle

REGEN
TREIN
PEREN
LORRE

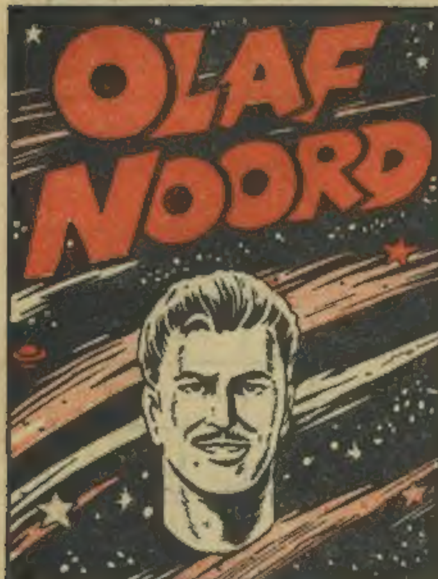
•

De geheimzinnige brief

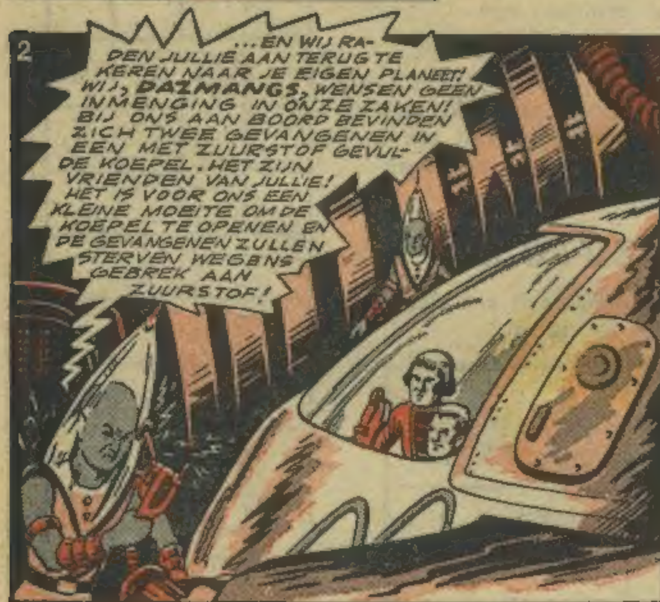
Den Haag, 8 Mei 1953.

Hierbij nodig ik je uit a. s. Woensdag om 2 uur op mijn verjaardag aanwezig te zijn.

Kees

OLAF NOORD

1
HALLO, RAKET, WIJ ROEPEN U OP! HIER SPREKEN VENUS- EN AARDEBEWONERS. KUNT U ONS VERSTAAN?
INDERDAAD! WIJ KUNNEN JULLIE VERSTAAN....
63-33

2
...EN WIJ RADEN JULLIE AAN TERUG TE KEREN NAAR JE EIGEN PLANEET! WIJ, DAZMANGS, WENSEN GEEN INMENGING IN ONZE ZAKEN! BIJ ONS AAN BOORD BEVINDEN ZICH TWEE GEVANGENEN IN EEN MET ZUURSTOF GEVULDE KOEPEL. HET ZIJN VRIENDEN VAN JULLIE! HET IS VOOR ONS EEN KLEINE MOEITE OM DE KOEPEL TE OPENEN EN DE GEVANGENEN ZULLEN STERVEN WEGENS GEBREK AAN ZUURSTOF!

3
...KEER DAAROM TERUG EN HUN ZAL GEEN LEED GESCHIEDEN! DIT IS DE LAATSTE WAARSCHUWING!
ALLE DUIVELS! ZIJ HEBBEN TWEE GEVANGENEN! WIE ZULLEN HET ZIJN? IK GELOOF HEN NIET!

4
HALLO, RAKET! WIJ EISEN DAT U MET ONS IN ONDERHANDELING ZULT TREDEN OP DE MAAN MIMAS, ANDERS ZULLEN WIJ DE STRIJD AANBINDEN! GEEF EEN WAARSCHUWINGSSCHOT, OLAF